

LITERATURA

“És important que els personatges no sols s’expliquin sinó que facin”

Traductor, corrector i intèrpret, Yannick Garcia (Amposta, 1979) acaba de publicar *La nostra vida vertical*, un recull de relats amb què va obtenir el Premi Documenta 2013, que enguany publica L’Altra Editorial, el segell que ha creat Eugènia Broggi, ex-editora a Empúries. Després de *Barbamecs*, el seu primer llibre de relats, Yannick Garcia basteix ara un conjunt de narracions d’estils molt diferents, però alhora més relacionades entre elles del que pugui semblar.

Yannick Garcia, que acaba de publicar *La nostra vida vertical* a L’Altra Editorial.

—Què és la vida vertical?

—En aquest recull la vida vertical és una actitud davant la vida en què el progrés sembla impossible. El personatge queda aturat i no té més remei que buscar respostes fora d’ell. I normalment les busca a dalt, esperant que algun déu el salvi o que alguna mena de màgia de la vida li doni una resposta, esperant que hi hagi una transcendència a les seves accions que potser no sap veure. Però per ell mateix és incapaç de tirar endavant i sortir d’aquell moment difícil.

—Molts relats tenen un moment-cruïlla. Quina funció té?

—Sol haver-hi una distància molt marcada entre la imatge d’un mateix i les accions que acabes fent a la vida. Tu et penses que ets d’una manera, però després, en el moment difícil, potser et descobreixes que la reacció que tenies era la diametralment oposada a la que esperaves. Per tant, és important que els personatges no sols s’expliquin sinó que facin, i llavors vegis si quadra el que pensaven d’ells mateixos i el que acaben fent. Per això tots topen contra alguna mena d’obstacle o algun moment que els toca decidir. També he intentat diversificar-ho i que la fórmula no es faci rància. He intentat que cada personatge fos diferent de l’altre.

—Per què totes les històries són esbarriades pel món?

—Hi ha una premissa de partida que es va repetint, que és la diversitat geogràfica i també temporal dels relats. Molt sovint, en narrativa, diem que les històries que triomfen són les universals, que poden passar a qualsevol lloc, que tant se val si passen al mig d’Horta de Sant Joan o a Manhattan i jo no hi estic d’acord. Sí que hi ha una essència universal de re-

lacions humanes, però després hi ha molt de particular que crec que és el que acabes apreciand en una història. Em vaig intentar demostrar a mi mateix si les històries que jo coneixia si les enviava a Grenlàndia o a Sibèria funcionaven igual. La major part són històries properes que, tot i que passen a l’altra banda del món, les he viscut o conegut. Per la meua feina d’intèrpret m’ha tocat viatjar a la major part d’aquests

llocs i llavors podia ambientar-los amb una miqueta més de propietat que si només feia una cerca de Google.

—I el personatge català que surt per aquí i per allà?

—Aquest català ha de ser el lector. Perquè aquell personatge tan llunyà a tu tingui alguna relació l’has de poder veure, l’has de poder tocar i conèixer una mica. En la major part de les coses que escric m’interessa la visió del secundari, d’aquell que té la boca mig tapada i que parla molt poc a les històries, i que només apareix de figurant. És el lector qui s’ha de plantejar amb qui s’alineja.

—Al mateix temps, la trajectòria de molts personatges sembla escapçada, feta de bocins...

—Són més interessants els personatges que mostren la seva pèrdua, o que potser no la mostren però tu la intueixes quan els comences a conèixer. I no dic que tothom hàgim de ser animals ferits pel món però sí que, no sols com a matèria literària, sinó també com a conflicte que acaba sent el motor de la història, un relat és un gènere en què tu pots jugar amb aquestes absències i fins i tot no dir-les.

—La violència atmosfèrica és marca de la casa?

—La violència que sortia a *Barbamecs* era potser més física, més palpable. I aquesta és més relacional, més psicològica. No és exactament el mateix. Jo no la busco com a recurs efectista però sí que, si furgues una mica en qualsevol relació humana, hi ha conflicte. I aquest conflicte, aquest xoc de vegades és agressiu i fa mal a l’altre. A *Barbamecs* hi havia un punt d’escabrositat en els relats i aquí he intentat barrejar-hi una mica de lleugeresa, d’humor.

Anna Ballbona